

Sygnatura akt I C 1570/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 2 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Asesor Sądowy T. K.

Protokolant: Anna Kluczyńska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018 r. w Obornikach

sprawy z powództwa P. H.

przeciwko K. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Asesor Sądowy T. K.

Sygn. akt I C 1570/17

UZASADNIENIE

P. H., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł pozew o zapłatę przeciwko K. M., domagając się zasądzenia na swą rzecz kwoty 5 644, 50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 11 244, 50 zł od dnia 05-05-2015 r. do dnia 08-09-2015 r.
- 10 244, 50 zł od dnia 09-09-2015 r. do dnia 17-12-2015 r.
- 9 744, 50 zł od dnia 18-12-2015 r. do dnia 20-01-2016 r.
- 9 244, 50 zł od dnia 21-01-2016 r. do dnia 29-02-2016 r.
- 8 744, 50 zł od dnia 01-03-2016 r. do dnia 10-03-2016 r.
- 8 044, 05 zł od dnia 11-03-2016 r. do dnia 20-03-2016 r.
- 7 744, 50 zł od dnia 21-03-2016 r. do dnia 15-05-2016 r.
- 7 444, 50 zł od dnia 16-05-2016 r. do dnia 14-06-2016 r.
- 7 144, 50 zł od dnia 15-06-2016 r. do dnia 19-07-2016 r.
- 6 844, 50 zł od dnia 20-07-2016 r. do dnia 02-08-2016 r.
- 6 544, 50 zł od dnia 03-08-2016 r. do dnia 07-11-2016 r.
- 6 244, 50 zł od dnia 08-11-2016 r. do dnia 21-11-2016 r.

- 5 944, 50 zł od dnia 22-11-2016 r. do dnia 15-02-2017 r.

- 5 644, 50 zł od dnia 16-02-2017 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wraz z opłatą skarbową od treści udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 23-04-2015 r. pozwany dokonał zakupu od powoda koncentratu sojowego trzody chlewnej – (...) w następujących ilościach:

- a) 4 ton za kwotę 9 288, 00 zł brutto (cena jednej tony – 2 150, 00 zł netto);
- b) 30 sztuk worków o wadze 25 kg każdy za łączną cenę 1 741, 50 zł brutto (cena jednej tony 2 150, 00 zł netto, tj. 2322, 00 zł brutto);
- c) 20 sztuk worków o wadze 25 kg każdy za łączną cenę 1 215, 00 zł brutto (cena jednej tony – 2 250 zł netto, tj. 2 430, 00 zł brutto).

Łącznie 12 244, 50 zł brutto. Powód po wydaniu pozwanemu towaru wystawił pozwanemu w dniu 23-04-2015 r. rachunek, opiewający na łączną kwotę 12 244, 50 zł. Powód wskazał, że do dnia wniesienia pozwu pozwany nie kwestionował, ani zasadności, ani też prawidłowości wystawienia ww. rachunku z dnia 23-04-2015 r. Powód wskazał, że na poczet rachunku z dnia 23-04-2015 r. pozwany dokonał następujących wpłat:

- a) 1 000, 00 zł w dniu 23-04-2015 r.
- b) 1 000, 00 zł w dniu 09-09-2015 r.
- c) 500, 00 zł w dniu 18-12-2015 r.
- d) 500, 00 zł w dniu 21-01-2016 r.
- e) 500, 00 zł w dniu 01-03-2016 r.
- f) 700, 00 zł w dniu 11-03-2016 r.
- g) 300, 00 zł w dniu 21-03-2016 r.
- h) 300, 00 zł w dniu 16-05-2016 r.
- i) 300, 00 zł w dniu 15-06-2016 r.
- j) 300, 00 zł w dniu 20-07-2016 r.
- k) 300, 00 zł w dniu 03-08-2016 r.
- l) 300, 00 zł w dniu 08-11-2016 r.
- m) 300, 00 zł w dniu 22-11-2016 r.
- n) 300, 00 zł w dniu 16-02-2017 r.

Powód podniósł, że ze wskazanych okoliczności wynika wprost, iż na poczet swojego długu na dzień sporządzenia przedmiotowego pozwu, pozwany zapłacił 6 600, 00 zł, co oznacza, iż do zapłaty pozostała pozwanemu kwota 5 644, 50 zł. Wskazał, że nie ulega wątpliwości, iż towar opisany na rachunku z dnia 23-04-2015 r. pozwany odebrał osobiście

podanej na rachunku ilości, co pozwany potwierdził swoim własnoręcznym podpisem. Nadto podał, że wobec braku zapłaty pozostałej kwoty przez pozwanego pismem z dnia 26-06-2017 r. wezwał go do zapłaty, ale pozwany pomimo, iż odebrał przedmiotowe wezwanie, nie odpowiedział na nie, ani nie wpłacił na konto powoda zaległej wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10-08-2017 r. referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. orzeczenia. Pozwany podniósł zarzut wykonania zobowiązania wskutek zapłaty, z ostrożności procesowej podniósł również zarzut przedawnienia każdego z roszczeń, dochodzonych pozwem. Pozwany oświadczył, iż zaprzecza wszystkim twierdzeniom zawartym pozwie, poza wyraźnie przyznanymi. Potwierdził fakt zakupu koncentratu sojowego dla trzody chlewnej od powoda, jednakże nie w takiej ilości, jak i nie w cenie podawanej przez powoda. W ocenie pozwanego zobowiązanie wynikające z tytułu zakupu koncentratu paszowego od powoda zostało wykonane przez zapłatę, których dowody przedłożył powód, albowiem jak przyznaje strona powodowa – pozwany uścił sumę 6 600 zł, z czego kwota 4600 zł została uiszczona na rachunek bankowy, którego wyciąg został załączony do pozwu. W konsekwencji wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany nie stawił się na rozprawę i nie składał dalszych pism procesowych.

Na rozprawie w dniu 02-02-2018 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, że z samej treści sprzeciwu wynika, iż pozwany nie kwestionuje istnienia zobowiązania. Co prawda kwestionuje wysokość swojego zobowiązania, co do ilości sprzedanego koncentratu oraz ceny za tonę, jednakże w żaden sposób nie uzasadnia swojego stanowiska, nie podaje jaka miałyby być cena, ani jaka miała być ilość zakupionego koncentratu. Jednocześnie wskazał, że powód nie jest producentem koncentratu paszowego, a sprzedaży dokonał poza prowadzoną działalnością wytwórczą w rolnictwie, w związku z czym zarzut przedawnienia roszczenia jest niezasadny. Powód nie składał dalszych wniosków dowodowych, w szczególności nie wnosił o przesłuchanie stron.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany zakupił od powoda koncentrat paszowy dla świń marki (...).

okoliczność bezsporna

Powód wystawił pozwanemu rachunek w dniu 23-04-2015 r. o następującej treści:

Nazwa towaru Ilość Cena Wartość

(...) 4 t 2150 netto 25.04.15 r.

(...) 30 szt. dn. 02.04.15 r.

(...) 20 szt. 2250 netto

dowód: kopia rachunku z dnia 23-04-2015 r.

Tytułem zapłat za zakupiony towar pozwany dokonał na rzecz powoda następujących wpłat:

- a) 1 000, 00 zł w dniu 23-04-2015 r.
- b) 1 000, 00 zł w dniu 09-09-2015 r.
- c) 500, 00 zł w dniu 18-12-2015 r.
- d) 500, 00 zł w dniu 21-01-2016 r.
- e) 500, 00 zł w dniu 01-03-2016 r.

- f) 700, 00 zł w dniu 11-03-2016 r.
- g) 300, 00 zł w dniu 21-03-2016 r.
- h) 300, 00 zł w dniu 16-05-2016 r.
- i) 300, 00 zł w dniu 15-06-2016 r.
- j) 300, 00 zł w dniu 20-07-2016 r.
- k) 300, 00 zł w dniu 03-08-2016 r.
- l) 300, 00 zł w dniu 08-11-2016 r.
- m) 300, 00 zł w dniu 22-11-2016 r.
- n) 300, 00 zł w dniu 16-02-2017 r.

okoliczność bezsporna

Pismem z dnia 26-06-2017 r. powód skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty domagając się zapłaty kwoty 5 644, 50 zł wraz z odsetkami od konkretnych jak w żądaniu pozwu.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 26-06-2017 r.

Powyższy stan faktyczny był tylko częściowo niesporny między stronami. Poza przedmiotem sporu było, że pozwany zakupił od powoda koncentrat paszowy marki (...). Również bezsporne pozostawało, iż pozwany wpłacił na rzecz powoda kwotę 6 600, 00 zł na poczet zakupu przedmiotowego towaru. Okoliczności te pozwany przyznał bowiem wprost w sprzecznie od nakazu zapłaty. W związku z tym, mając na uwadze treść przepisu art. 229 k.p.c. z uwagi na to, że przyznanie tych faktów nie budziło wątpliwości Sądu, Sąd uznał te fakty za niewymagające dowodu.

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego nieuprawnione, w zakresie ich kompetencji, a ani żadna ze stron, ani też Sąd z urzędu nie znaleźli podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Jednocześnie należy jednoznacznie dokonać rozróżnienia między wiarygodnością dowodu, a jego przydatnością do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

W szczególności należy wskazać, że pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda w zakresie, tego jaką ilość towaru (koncentratu paszowego) zakupił od powoda pozwany oraz za jaką cenę towar ten został pozwanemu sprzedany. Twierdził, że przekazane powodowi kwoty w całości wyczerpywały należności powoda z tytułu tej umowy.

W konsekwencji rzeczą powoda, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art.6 k.c. było wykazanie, ilości nabytego przez pozwanego towaru (koncentratu paszowego) jak i ceny jaką pozwany był obowiązany za ten towar uiścić.

W ocenie Sądu materiał dowodowy przedłożony przez powoda w niniejszej sprawie nie wykazuje powyższych okoliczności.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedłożony przez powoda rachunek o treści jak wyżej, w żaden sposób nie stanowi dowodu, iż pozwany nabył od powoda koncentrat paszowy w ilości wskazanej w uzasadnieniu pozwu, jak również nie stanowi dowodu, że pozwany nabył koncentrat paszowy za cenę wskazaną w uzasadnieniu pozwu. Z dokumentu tego wynika, że pozwany zakupił od powoda koncentrat paszowy marki (...) w ilości 4 t, jednakże nie wynika, jaką cenę za taką ilość towaru miał zapłacić. Przypisana ilości 4 ton koncentratu kwota 2 150 zł netto, mająca stanowić cenę, nie pozwala na stwierdzenie w sposób nie budzący wątpliwości, czy jest to cena jaką pozwany miał uiścić za 4 tony koncentratu, czy też kwota 2 150 zł netto stanowi cenę za 1 tonę towaru. Treść dokumentu,

nie pozwala rozwiązać wątpliwości w tym zakresie, a wobec tego dokument ten – w ocenie – Sądu nie dowodzi wysokości zobowiązania pozwanego w tym zakresie, tzn. jaką ceną pozwany miał zapłacić za 4 tony koncentratu. Treść przedmiotowego dokumentu nie pozwala również stwierdzić za jaką cenę pozwany nabył towar określony w tym dokumencie jako (...) 30 szt.". Aczkolwiek nie budzi wątpliwości, że chodzi tu o koncentrat paszowy to jednak dokument o takiej treści nie stanowi dowodu, że owe „30 szt.” odnosi się do towaru sprzedawanego w workach o określonej masie – jak wskazał to powód w treści pozwu – ani tym bardziej jaką cenę pozwany miał za ten towar zapłacić. Do pozycji nie została bowiem w treści dokumentu przypisana żadna kwota, a jedynie data „02.04.15”. Podobnie należy ocenić ostatnią pozycję w przedmiotowym rachunku dotycząca towaru (...) 20 szt”. Treść dokumentu nie pozwala również na stwierdzenie, do jakiej ilości paszy odnosi się wskazane w tym dokumencie wyrażenie „20 szt.”. w szczególności nie dowodzi, że to wyrażenie odnosi się do worków o masie opisanej przez powoda w pozwie. Przypisana do w ten sposób opisanej ilości nabywanego towaru cena, nie stanowi również dowodu czy jest to cała cena za cały wyszczególniony w tej pozycji towar, czy jest to cena jednostkowa za poszczególną sztukę, czy też cena za większą jednostkę towaru (np. za kg lub tonę). Nadto trzeba wskazać, że powód – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - nie przedłożył żadnych innych dowodów (z dokumentów, z zeznań świadków) by wątpliwości te rozwiązać i wykazać ilość sprzedanego towaru i jego cenę w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości. W ocenie Sądu samo wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego, gdzie wskazano ilość i cenę towaru, stanowi tylko dowód tego, że powód takie wezwanie do pozwanego skierował, nie zaś dowód, iż pozwany faktycznie nabył towar w tej ilości i w takiej cenie jak wskazano w wezwaniu.

Jednocześnie wskazać należy, że same twierdzenia powoda o ilości i cenie sprzedanego towaru, wobec zaprzeczenia tym twierdzeniom przez pozwanego, nie mogą zostać uznane za przyznane bądź niezaprzeczone, co wyklucza zastosowanie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd nie podziela stanowiska pełnomocnika powoda, iż skoro pozwany kwestionuje ilość i cenę nabytego towaru to dla skutecznego zakwestionowania twierdzeń powoda w tym zakresie winien wskazać jaką ilość towaru zakupił i za jaką cenę. W ocenie Sądu samo zaprzeczenie przez pozwanego tym okolicznościom, nawet bez wskazania innych okoliczności faktycznych w miejsce okoliczności zaprzeczonych, skutkuje powstaniem po stronie powoda obowiązku udowodnienia tych okoliczności. To na powodzie bowiem w myśl przepisu art. 6 k.c. spoczywa ciężar udowodnienia tych faktów z których wywodzi on skutki prawne, w niniejszej sprawie faktów z których wynika obowiązek zapłaty pozwanego kwoty dochodzonej pozwem.

W dalszej kolejności wskazać należy, że fakt, iż pozwany dokonywał na poczet przedmiotowego zobowiązania wpłat, nie dowodzi w żaden sposób, że dał on w ten sposób wyraz, iż akceptuje wysokość zobowiązania, zgodnie z twierdzeniami powoda. Przeciwnie w sprzeciwie pozwany twierdził, że spełnił świadczenie w całości. Jednocześnie powód nie powołał żadnych dowodów, na to, iż pozwany akceptował istnienie zobowiązania w wysokości o jakiej mowa w pozwie. Sąd zaś nie ma obowiązku zastępowania stron w inicjatywie dowodowej, zwłaszcza strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, wobec wniesienia sprzeciwu utracił moc.

Stosownie do treści przepisu art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W niniejszej sprawie nie było sporne między stronami, czy doszło między nimi do zawarcia umowy sprzedaży koncentratu paszowego (...). Przedmiotem sporu było natomiast w **jakiej ilości i za jaką cenę** towar ów został pozwanemu sprzedany. Raz jeszcze wymaga podkreślenia, że wobec zaprzeczenia przez pozwanego twierdzeniom powoda w tym zakresie, ciężar udowodnienia tych faktów, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. spoczywał na stronie powodowej. Jak wynika z poczynionych wyżej ustaleń i analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie powód faktów tych wykazać nie zdołał. Jednocześnie należy wskazać, że pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia wynikającego z umowy w całości. Niespornym zaś było, że przekazał powodowi na poczet zawartej umowy

sprzedaży kwotę 6600, 00 zł. W związku z powyższym powód winien był udowodnić, że za sprzedany towar pozwany winien był uiścić wyższą cenę, aniżeli kwota, która pozwany uiścił już na jego rzecz. Faktu tego jednak pozwany nie zdołał wykazać, nie wykazując, by pozwany zakupił od niego towar w ilości i za cenę, które czyniłyby żądanie pozwu zasadnym. Z tych względów powództwo, co do roszczenia głównego w wysokości 5 644, 50 zł należało oddalić.

Stosownie do treści przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odnosząc się zatem do roszczenia powoda w zakresie odsetek za opóźnienie należy wskazać, że wobec niewykazania przez powoda w jakiej konkretnie ilości i za jaką cenę pozwany nabył towar objęty umową sprzedaży, niezasadne okazało się również żądanie pozwu w zakresie odsetek. Domagając się bowiem zapłaty odsetek od określonej kwoty, powód – zgodnie z regułą wynikającą z przepisu art. 6 k.c. – winien wykazać przede wszystkim, że przysługuje mu roszczenie główne zarówno, co do zasady jak i co do wysokości, jako, że odsetki, co do zasady stanowią świadczenie akcesoryjne. Ponieważ jednak powód nie wykazał istnienia roszczenia głównego co do wysokości, to tym samym roszczenie o zapłatę odsetek również podlegało oddaleniu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala bowiem na weryfikację na poczet jakiej należności pozwany dokonywał poszczególnych wpłat, co tym samym każe uznać żądania w zakresie odsetek od dat i kwot wskazanych w pozwie również za nieudowodnione. Z tych względów roszczenie powoda w zakresie odsetek podlegało oddaleniu w całości.

Wszystkie koszty procesu wyłożył powód. W tej sytuacji, mając na uwadze treść art. 98 k.p.c. oraz rozstrzygnięcie Sądu, zawieranie w wyroku orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu należało uznać za zbędne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów należało orzec jak w sentencji wyroku, oddalając powództwo w całości.

O., dnia 26-02-2018 r.

Asesor sądowy T. K.